

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

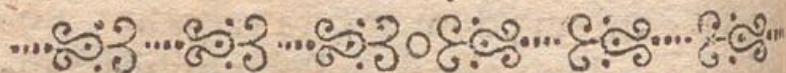
Herbipoli, 1701

Decas IX. Ab anno Christi 1080. ad 1090.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

Ravennatem sceleratissimum, & dicunt
Clementem III. Scripsit autem pro Gre-
gorio apologiam Anselmus Lucensis Epi-
scopus, cui tantò plus fidei adhibitum est,
quantò ejus sanctimonia jam toti orbi te-
stator erat. Gregorius interim Coronam
auream misit Rudolpho his verbis inscrip-
tam: *Petra dedit Petro, Petrus Diadema Ru-*
dolpho. Sed non diù uti licuit, prælio e-
nim atrocissimo Henricum inter & Rudol-
phum commisso, hic manum, & paulò Post
vitam amittit, schismaticis supra modum
insultantibus.

Inventum est hoc anno Salerni diù oc-
cultatum corpus S. Matthæi, cui magni-
ficam Basilicam curavit Robertus Guiscar-
dus Nortmannorum Dux, factus ex impro-
bo & excommunicato pientissimus.

DE CAS IX.

✽ *Ab anno Christi 1080. ad 1090.* ✽

1081. **R**obertus Guiscardus in Orientem
✽ 15. millia Nortmannorum tradu-
cit, quibus occurrens cum centum septua-
ginta millibus Alexius Comnenus turpiter
superatus est.

Henricus ex Rege jam tyrannus cum
Guil.

Guilberto Anti-Papâ, & cum modicâ manu, sed audaciæ & furoris plenâ, Romam venit, obsidetque Leoninam urbem, sacrilegâ Ecclesiarum expilatione, Clericorum vexatione, & bonorum direptione infariens furia. Gregorius autem ad fortiter tolerandum mala bonos omnes invitavit, & meliora tempora pollicitus, vates non falsus inventus est.

Canutus Rex Daniæ Martyrio afficitur.

Gregorius gratulatur Visigothis ad Fidem Catholicam iterum conversis.

✠(1082.)✠ Henrico absente Saxones in locum Rudolphi eligunt Regem, Hermannum Lotharingiæ Ducem, virum fortem & militarem, sed huic defuit felicitas, dum enim irrumpit in castrum expugnatum, molari lapide per sceminam injecto, obteritur, Pyrrhum, sicut in fortitudine, sic in morte imitatus.

Henricus autem veritus, ne ob tumultus ortos in Saxoniam revocaretur, intercepte conatus est insidiis Pontificem, sed eum hostis sui calliditas & furor fecerunt prudentiorem.

✠(1083.)✠ Captâ urbe Leoninâ, Henricus in Sedem Petri intrudit Guilbertum Anti-Papam, qui à tribus schismaticis Episcopis mox consecratus, ac paulò post ab

Henrico Ravennam remissus est. Posthac omnibus modis Urbem in suam potestatem redigere conatus est promissionibus, fraude & arte, sed his omnibus Ecclesia Deo multa præsidio prævaluit.

✱(1084.)✱ Henricus ipsam Romanam occupat, & Gregorius retinens omnes pontes & munitiora loca, in molem Hadriani se recipit, Guilbertus verò ibidem Henricum in Imperatorem coronat. Advenit interea Guiscardus Nortmanniæ Dux cum exercitu, & Henricum atque Guilbertum unà cum Cardinalibus suis administris plerisque conjugatis vincit, Urbem rebellem diripit, & magnam ex parte incendit, sive ex odio Romanorum, seu ex Pontificis amore, ita suadente Cinthio Consule, ut Romanis in restringendo incendio occupatis facilius Pontifex subduceretur, qui incolumis Cassinum, atque inde Salernum pervenit.

Interea Henricum in Germaniam redeuntem Catholici cum Mathildis Comitissæ copiis conjuncti bello aggrediuntur, & nobilissimam victoriam reportant, paucis suorum desideratis, & fuis cæsisque Henricianis.

✱(1085.)✱ Moguntia ab Henricianis pseudo-Synodus celebratur, in qua iterum

rùm Pseudo-Pontifex Guilbertus confirmatur, & Gregorius deponitur. Neque tamen inultus, Deo causam legitimi Pontificis agente, & lue magnâ immisâ adversarios plectente, quâ magnâ ex parte Henriciani consumpti sunt.

Brevi post hæc in exilio obiit Pontifex Salerni multis miraculis post obitum clarus, cujus corpus etiam post annos quingentos penitus incorruptum repertum est.

Obiit eodem anno Guiscardus naturali morte in Insulâ Corcyrà, cum jam annos viginti Dux fuisset Apuliæ, Calabriæ & Siciliæ, vir optimus, cum bonus fuit, cum verò malus, pessimis adnumerandus.

✱(1086)✱ Cardinales Romam convenientes in locum defuncti Gregorii Desiderium Abbatem Cassinensem, invitum licet & reluctanter, Pontificem creant, & Victorem III. nominant, sed is post quatuor dies ex Urbe egressus, Terracinæ insignia Pontificatus deponit, & ad suum Monasterium Cassinense se recipit.

Catholici in Germaniâ Suevorum & Saxonum Principes Herbipolim obsidentes advenientem ad eos repellendos cum plus quam viginti militum millibus Henricum, ipsi vix decem millium numero sanctissimæ Crucis vexillo prævio, atque confisi

de misericordiâ Domini, quam multis gemitibus prostrati in terram implorârunt, postridie festi S. Laurentii immensâ clade fuderunt, occisis multis hostium millibus, captisq̃ue ingentibus spoliis, & ipso primo congressu Henrico dissimulato habitu inter primos fugiente. Ex parte verò Catholicorum tribus tantùm militibus in certamine, & aliis duodecim postea ex vulneribus occumbentibus.

Carthusianorum Ordo hoc eodem anno instituitur, conditore S. Brunone Agrippinensi, Canonico Rhemensi, qui cum sex aliis sociis vocatus à Deo venit ad S. Hugonem Gratianopolitanum, à quo montes asperrimos, quos incolerent, Carthusianos dictos, accepere.

✱(1087.)✱ Hoc anno Victor III. Cleri populiq̃ue precibus exoratus, Pontificia ornamenta resumit, & Ostiæ consecratur, postea verò Romam venit. Guilbertus autem Anti-Papa ad S. Mariam ad Martyres se recipit, atq̃ue inde multa hostilia in Urbem & Italiam exercet. Victor autem sapientior & justior expeditionem in Sarcenos Africanos convertit, & eosdem maximâ clade afficit, dum verò Beneventum Synodum cogit in morbum incidit, indeq̃ue se Cassinum reportari jubet, ubi sexa-
gena

genarius piissimè moritur, admonitis prius Cardinalibus ut se mortuo nullum præter Ottonem Ostiensem Episcopum eligerent. Et hanc monitionem Ecclesiæ non inutilem fuisse ostendit eventus.

✠(1088.)✠ Otto Episcopus Ostiensis Tarracinæ Pontifex creatur, assumpto Urbani nomine, Guilbertus autem in sua contumacia perseveravit.

Mortuus est hoc anno Hermannus Rex Germaniæ Catholicus, in Turingia quò secesserat, Saxonibus rebellantibus; Cui datus mox successor ab iisdem Saxonibus Eggebertus, ne Pax Henrico concessa bellum in Ecclesia reaccenderet.

Obiit eodem anno cariosus ille hæreticus Berengarius prope nonagenarius. Cui honorificum Epitaphium scripsit ejus amicus Hildebertus Archidiaconus paulo solutioris vitæ, factus tamen postea magnæ sanctitatis & eruditionis Episcopus. Itaque quæ in laudem haud promeritam scripsit de Berengario, ea nondum in Episcopum Sanctum commutatus scripsisse censendus est.

✠(1089.)✠ Guilbertus Anti-Papa hoc anno à Romanis urbe expellitur & Urbanus Papa III. Synodum Generalem Romæ celebrat in præsentia Episcoporum 225.
Henri-

Henricus invitatus à Principibus Catholicis ad pacem sub specie coronationis ab Urbano obtinendæ, non abnuvit, sed ab Episcopis Schismaticis, qui suam depositionem magis, quam illius, reformidabant, à proposito retrahitur.

Mathildis Comitissa pio conjugio copulata est cum Welfone Duce filio Welfonis Ducis Bojarix, nepote Azonis Marchionis Ferrariensis, ut plus posset in Schismaticos, neque tamen cum illo unquam commixta est, simulque fuit nupta, vidua & casta, atque sic non tantum res suas, sed & se totam consecravit Ecclesiæ.

Eustachius Patriarcha Constantinopol. Cosmæ successor mortuus locum reliquit Nicolao cognomine Grammatico, cujus sedes diuturnior quam melior extitit.

✱(1090.)✱ Henricus in omnia vitia ruit, & interea Episcopatus & reliqua beneficia Ecclesiastica palam vendit pro pecunia, pro gladio, pro adulterio, & pro sodomia, ut in suis criminibus non sceleratus tantum sed furiosus esse videretur, unde etiam in Italiam transire destinavit, ut Mathildem opprimeret.

D E C A S X.

✽ Ab anno Christi 1090. ad 1100. ✽

1091. **R**edit Romam Guilbertus & recipitur à Romanis Henricum formidantibus, in eam autem cum ingredi posset Urbanus Papa tunc in Campania moratus cum suis maluit videri minùs posse ne urbs desolaretur.

Interea Henricus Mantuam jam undecim mensibus obsessam proditione cepit, & civitates omnes vicinas occupavit, paucis exceptis, quas firmiores muri ab ejus impetu vindicârunt. Catholici interim precibus & piis operibus se defenderunt & in Germania præsertim egregiæ sanctitatis specimen dederunt, dum non solum Clerici & Monachi religiosissimè vitam communem observârunt, sed etiam innumerabilis multitudo sæcularium virorum & fœminarum, conjugatorum & cælibum, in urbibus & in villis eandem vitam cõmunem sub obedientiâ Clericorum & Monachorum in primitivæ Ecclesiæ formam devotissimè amplexati & non nisi habitu monachis dispares facti sunt: quorum vivendi rationem Urbanus Papa laudavit & contra

contra